

Mads og Monopolet dilemmaer

Ofre koncerten?

Vi har fået en sms fra en lytter, der kalder sig Katrine:

Kære Mads og Monopolet

Jeg er en pige på 16 år, som er helt vild med musik. Derfor har jeg sammen med 3 af mine bedste veninder sparet sammen og købt partebillet til Smuk Fest i Skanderborg. Vi glæder os allermost til lørdag aften, hvor Kendrick Lamar og Saveus spiller.

Nu er der sket det, at min storesøster Amalie har meddelt, at hun holder bryllup lige præcis den lørdag. Der er kun 3 måneder til brylluppet, så hun er ikke i særligt god tid med sin invitation. Hun vidste godt, at jeg skal til Skanderborg - men det kunne ikke passe med andre weekender sagde hun. Det var både noget med kirken og med hendes kærestes familie.

Jeg elsker virkelig min storesøster og vil nødigt gøre hende ked af det. Men det er bare ikke fedt at sidde i forsamlingshuset og høre på lange taler og synge jammerlige festsange, når man burde stå foran Bøgescenen og fyre den af.

Min far og mor siger, at jeg ikke kan være bekendt ikke at tage med til bryllup. Og der er jo også musik på Smuk Fest både onsdag, torsdag og fredag. Mine veninder siger, at jeg selvfølgelig skal droppe brylluppet.

Så kære Monopol: Skal jeg ofre mig - tage med til bryllup og gå glip af drømmekonserterne lørdag aften. Eller skal jeg være "egoistisk" og melde afbud til bryllup, så jeg kan feste igennem på Skanderborg?

Ofre venskabet?

Vi har fået en mail fra en lytter, der kalder sig Nikoline:

Kære Monopol

Vi er en gruppe på 13 gamle efterskolevenner, som har holdt sammen i 4 år nu - siden vi stoppede på efterskolen. Vi mødes flere gange om året - og holder også en uges fælles ferie i et sommerhus, som vi låner. Det plejer at være nogle virkelig fede ture; men de sidste par gange har der været problemer. En af fyrene i gruppen - vi kan kalde ham Preben - giver problemer. Allerede på efterskolen var han skide sød, flot og noget af en scorekarl. Han var på efterskolen på skift kærester med 3 af pigerne fra vores gruppe - dog kun i kort tid. Preben er ikke blevet mindre lækker her fire år efter. Problemet er, at 2 af pigerne i vores gruppe - vi kan kalde dem Tine og Mia - er blevet vildt forelskede i ham. Preben er stadig en sød - men for mig at se lidt overfladisk - fyr. Han har faktisk kysset med begge pigerne på den sidste sommerhustur, men har overhovedet ikke lyst til at være fast kæreste med nogen af dem. Mine to veninder er virkelig kede af det - og desuden er de skide jaloux på hinanden. Det skaber mega-dårlig stemning. Faktisk har de begge to sagt, at de ikke har lyst til at tage med på turen til næste år, hvis Preben også kommer.

Preben har hele tiden været lidt i yderkanten af gruppen. Han kom nok mest med, fordi han er bedste ven med to andre fyre, som er med i kernen af vores gruppe. Så vores dilemma er nu, om vi skal genoprette den gode stemning, ved at ofre Preben og lade være med at invitere ham. Preben vil måske nok bliver ærgerlig, men han har sikkert masser af andre venner og muligheder. Eller skal vi fortsætte med at invitere Preben, og så acceptere at Tina og Mia ikke kommer med? Det er jo egentlig ikke Preben skyld, at de ikke kan tåle af være sammen med ham.

Så kære Monopol.

Skal vi ofre Preben?

Eller skal vi fortsætte med at invitere alle, selvom vi godt vi, at det betyder, at Tine og Mia ikke kommer med på næste sommerhustur?

Frivillig til forsvaret

Vi har fået en mail fra en lytter, der kalder sig Vibe

Kære Mads og Monopolet

I sommers var jeg, min mand og vores to store børn Line på 15 og Markus på 17 på ferie i Normandiet ved den franske kyst. En dag besøgte vi Omaha Beach, hvor de allierede invaderede Frankrig på D-dag i 1944. Området er ét stort mindesmærke for de faldne soldater, Vi besøgte blandt andet kirkegården, hvor over 10.000 amerikanske soldater, der mistede livet på D-dag, ligger begravet. Række efter række af hvide kors. Markus var meget berørt af besøget. Han talte bagefter meget om, at de amerikanske soldater havde ofret deres liv, for at vi i Europa kunne være frie. Hvis der ikke var soldater, der frivilligt havde meldt sig til at kæmpe mod Hitlers styrker, så ville Europa stadig være nazistisk. Vi var sådan set ikke uenige med ham, og var bare glade for, at vores søn tog stilling og viste taknemmelighed over soldaternes offer.

Men her for et par måneder siden meddelte Markus, at han havde besluttet at melde sig til forsvaret når han fyldte 18 - hvilke han gør om kun fire måneder. Han vil droppe ud af gymnasiet, og i stedet melde sig til kamptropperne. Og når han er færdiguddannet som soldat, vil han melde sig frivilligt til internationale missioner. Han siger, at han vil gøre en forskel, ligesom de amerikanske soldater gjorde på D-dag. Der er så mange steder, hvor der ikke er frihed og fred, og her er der brug for, at danske soldater og andre internationale styrker tør rykke ud, mener han. Han er virkelig opsat på det.

Jeg blev helt panikslagen, og argumenterede med, at han jo risikerer at miste livet. Der er jo mange danske soldater der er blevet dræbt i Kosovo, Irak og Afghanistan de sidste 25 år. Det kan ikke være hans opgave at redde verden.

Markus svarede, at han ikke regner med at blive dræbt - men at han da godt ved, at der er en risiko. Men han er villig til at yde det offer, hvis katastrofen skulle ske - for hvis der ikke er nogen, der er villige til at ofre sig for frihed og retfærdig, så bliver det altid de stærkeste, der vil undertrykke de svage.

Min mand kan godt følge Markus, og er tilbøjelig til at støtte ham. Jeg er *meget* imod. Han er alt for ung, og det er ikke hans opgave at sætte livet på spil i Mellemøsten og andre fjerne steder.

Så hvad skal jeg gøre. Skal jeg støtte min søn i hans beslutning? Eller skal jeg gøre, som jeg har mest lyst til: forsøge at overbevise ham om, at han skal blive hjemme. Evt. ved at give ham dårlig samvittighed ved at sige, at jeg vil blive meget ulykkelig og være bange hele tiden.

Håber på et godt råd fra Monopolet.

Ofre den gamle hund?

Vi har fået en mail fra en lytter, der kalder sig Jens

Kære Mads og Monopolet.

Vi er et ægtepar på 36 og 38 år uden børn. Til gengæld har vi vores elskede labrador Villy. Vi har haft ham siden han var hvalp, og han er virkelig blevet en del af familie. Nu er han blevet 11 år, og er ikke så frisk mere. Dyrelægen siger han har slidgift og lidt grå stær. Men når han får smertestillende piller og ikke går så lange ture, så har han det ok. Dyrelægen mener han fint kan levet et par år mere, men så er det også slut. Store hunde som labradorer bliver ikke så gamle.

Nu er der sket det, at jeg har fået et jobtilbud i Dubai. Det er et drømmejob og til en meget god løn. Der er også gode muligheder for, at min kone kan få job dernede. Det er virkelig en fantastisk karrieremulighed, og det vil desuden være en stor oplevelse. Der er bare et problem: man må ikke medbringe hunde til Dubai. Villy er en gammel hund og er også blevet lidt småsær på sine gamle dage - så han vil aldrig kunne vænne sig til en ny familie. Derfor har vi kun to muligheder. Enten må vi sige nej til drømmejobbet og muligheden for et sikkert uforglemmeligt eventyr. Eller også må vi ofre Villy - dvs. få ham aflivet ved dyrelægen - så vi kan rejse. Villy er jo som sagt en gammel hund, og vil højst leve to år mere. Han har også ondt af og til, og har ikke så godt et hundeliv, som da han var ung. Men det føles på en måde forkert, bare at få ham aflivet - han har jo været en del af familien. Mange af vores venner siger at "det er jo trods alt bare en hund - I kan jo få en ny hvalp, når I kommer hjem igen". Og Dubai er en chance, som nok ikke kommer igen.

Så derfor kære Monopol.

Så skal vi ofre vores gamle hund og forfølge vores drøm?

Eller skal vi opgive muligheden for karrierehop og eventyr, pga. af en 11 år gammel labrador?

